

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΙΝΕ ΤΟΣΟ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

ΤΟΥ ΛΕΟΝΑΡ ΜΕΡΡΙΚ

τρός να λένε στον Πέρου ότι δεν είχαν πειά καμιά έλπιδα για τη ζωή μου!

Όταν οι γιατροί έφυγαν, έπιασα το χέρι του Πέρου και δοκίμασα να τον παρηγορήσω. Μά εκείνος ήταν πειά τελείως απαρνηγός. "Όλη η αυτοκυριαρχία του τόν είχε εγκαταλείψει. Με πήρε στην αγκαλιά του και έξαλλος, πλημμυρισμένος στα δάκρυα, παρακαλούσε να ζήσω ή να πεθάνω κι' αυτός.

Πλάϊ μου, επάνω στο τραπέζι, ήταν ένα μπουκάλι με μορφίνη. Τον είδα πού το πήρε έξαφνα στα χέρια του. "Εσκυψε επάνω μου και μου επανέλαθε κλαίγοντας πώς τού ήταν αδύνατο να ζήσει χωρίς έμένα, πώς έπρεπε να φύγωμε μαζί απ' αυτόν τόν κόσμο, να πάμε μαζί τόν άγνωστο ταξίδι, από τού όποιο δεν ξαναγυρίζει κανείς!"

Μέσα στον πυρετό που με έκαιγε, ανατρίχιασα, άκούγοντας αυτά τά λόγια.

—Τί λές, Πέρου; τραύλισα. Δεν μπορώ να σ' ακούσω. Τί λές;

Γιατί τά είπα αυτά; Και όμως τόν άκουγα πολύ καλά!

—Φεύγω κι' εγώ μαζί σου; άγάπη μου, μου άπάντησε. Θά φύγωμε μαζί. Δεν θά σ' αφήσω!

"Ήμουν κυριευμένη από μία τρομερή ταραχή. Δεν μπορούσα να άρθρώσω λέξι. Είδα πώς άνοιξε τού μπουκαλί, και ύψως δεν κατάρθωσα να κινήσω τού χέρι μου, να τόν έμποδίσω. Με φίλησε, και τότε έξαφνα, ή αισθήσεις μου άρχισαν να μ' εγκαταλείπουν. Σάν να έρχόταν από έναν άλλον κόσμο, άκουσα ξανά τή φωνή του:

"Ερχομαι, άγάπη μου! Ερχομαι μαζί σου!...

"Ισως εκείνη ακριβώς τή στιγμή να ήπια τού δηλητηρίου!...

"Όταν συνήλθα, είδα πώς βρισκόμουν σέ ένα άλλο δωμάτιο. Ζήτησα να ιδώ τόν Πέρου, και μου είπαν πώς αναγκάστηκε να φύγει έξαφνα σε ταξίδι και πώς θά ξαναγυρνούσε σε μερικές μέρες. Ή άρρώστια μου κι' ο κίνδυνος πέρασε κατά άνέλπιστο τρόπο. Σέ λίγες μέρες, ήμουν στην περίοδο τής άναρρώσεως...

Θά αποθήρετε, άγάπητέ φιλε, πώς μπόρεσα να έπιζήσω ύστερα από μία τέτοια φριχτή δοκιμασία. Και εγώ ή ίδια απόρησα. Μά ή ζωή έχει κάποτε τραγικές παραξενιές. Και μία τραγική παραξενιά τής ήταν τού ότι εγώ έζησα και ότι, στή θέσι μου, ο Πέρου έφυγε για τού αιώνη ταξίδι, από τού όποιο δεν ξαναγυρίζει κανείς!"

Περιστατικά όμως σάν τού δικό μου, γεμίζουν πειά όλόκληρη τή ζωή τού ανθρώπου. Από τότε, ζώ διαρκώς με τού αίσθημα, πώς από στιγμή σε στιγμή ο Πέρου με περιμένει. Και σκέπτομαι: Γιατί, αφού άργώ με να ξανασυναντηθώ με και πάλι, να μνή άκολουθήσω τού παράδειγμά του; Σας τού έξομολογούμαι, άγάπητέ φιλε: Γιατί φοβάμαι! Και ο φόβος αυτός έμπρός στον θάνατο με γεμίζει κατασχύνη, τόσο πολλή πού δυο φορές έως τώρα έφτασα σού σημείο να αυτοκτονήσω. Μά φοβόμουνά τόσο!...

Καταλάβατε τώρα, γιατί αντίταξα τόσο έπιμονη άρνησι να γίνω γυναίκα σας, άγάπητέ φιλε. Κατάλαβατε τί ήθελα να πώ και στήν αρχή αυτής τής έπιστολής μου: Μού είνε αδύνατο να εκπληρώσω τήν έπιθυμία σας.

Ή γυναίκα τήν όποια άγαπάτε, δεν είνε αξία τού σεβασμού πού τής έχετε.

Γιατί—με γεμίζει ντροπή, και όμως πρέπει να σας τού πώ κι' αυτό, για να είμαι τελείως ειλικρινής απέναντί σας—κάτι τέτοιες μέρες, όπας ή σήμερινη, πού τού έξορινό άεράκι είνε τόσο δροσερό, πού τά δέντρα είνε τόσο πράσινα, τά λουλούδια τόσο μυρωμένα και πού οι άνθρωποι φαίνονται τόσο εύτυχισμένοι στους δρόμους, κάτι τέτοιες μέρες με πλημμυρίζει άκατανίκητο τού αίσθημα πώς είνε τόσο γλυκεία, τόσο ωμορφη ή ζωή!...

Χαίρε, άγάπητέ φιλε.

Λημονήσέ με.
ΛΟΥΣΥ

«Αγαπητέ φιλε, Μού κάνατε τή μεγάλη τιμή να με ζητήσετε γυναίκα σας. Μού τονίσατε πώς είμαι πολύ νέα ακόμη κι' ότι εξακολουθώ να μένω χήρα, πολύ περισσότερον καιρό απ' ό,τι επιτρέπουν ή κοινωνία και ή ευσέβεια. Όταν σας είπα πώς μου ήταν αδύνατο να εκπληρώσω τήν έπιθυμία σας και ότι ή γυναίκα τήν όποιαν άγαπάτε δεν είνε αξία τού σεβασμού πού τής έχετε, εξαφανιστήκατε και δεν θελήσατε να με πιστέψετε. Και όμως, αυτή είνε ή αλήθεια! Και τώρα, πού είμαι μακριά σας, σας γράφω αυτό τού γράμμα, για να σας άποδείξω ότι είχα δική μου ό,τι σας έλεγα, για να σας άποδείξω πόσο πιστή, πόσο άφοσιωμένη και συγχρόνως πόσο αδύνατη γυναίκα ψυχή υπήρξα στή ζωή μου.

Επάνω σού τραπέζι μου, άγάπητέ φιλε, έχω αυτήν τή στιγμή, ένα μπουκέτο ούακινθους. Ή μυρωδιά τούσ πλημμυρίζει όλόκληρο τού δωμάτιό μου, και με κάνει να σκέπτομαι πώς έχει δική ο ποιητής πού λέει ότι ή μυρωδιά τών λουλουδιών κάνει πού έντονες τις άναμνήσεις. Σέ μένα, ή μυρωδιά τών ούακινθων έσπνάν τήν άνάμνησι τής ωραιότερης περιόδου τής ζωής μου: τήν άνάμνησι ενός καλοκαιριού, όταν ήμουν δεκαεφτά μονάχα χρονών...

Ζούσα τότε σέ μία ήμερη γωνιά τής Άγγλίας, μαζί με τή θεία μου, πού πέθανε πριν από λίγο καιρό, και στήν όποια όφειλν τά πάντα πού έχω σήμερα. Ή θεία μου ήταν πλουσία, και όμως ζούσαμε μία άπληρη ζωή, άποτρασσηγμένες σχεδόν από τόν κόσμο. Μία μέρα, ήρθε στήν έξοχη μας άνω νεαρός καλλιτέχνης. Μαζί τού έφερε ένα συστατικό γράμμα από μία φίλη τής θείας μου κι' ένα δέμα με μουσαμάδες, χρώματα, πινέλλα. Λεγόταν Πέρου και ήταν ζωγράφος.

Ο Πέρου έμεινε λίγο καιρό κοντά μας. Όταν έτοιμάστηκε να φύγει, μού έδειξε έναν πίνακα πού είχε κάνει σ' αυτό τού διάστημα. Ο πίνακας παρίστανε μία κοπέλλα, και ή κοπέλλα αυτή ήμουν εγώ.

—Είνε έτοιμος, μού είπε. Και τώρα, πρέπει να φύγω!

Επειτα από μία στιγμή, με ρώτησε αν ή άναχώρησίς τού μου προξενούσε λύπη. Δεν θυμάμαι πειά, τί τού άπάντησα. Μά θυμάμαι ότι με πήρε από τού χέρι και πώς μαζί πήγαμε στή θεία μου και πώς ή θεία μου γέλασε και μάς κύτταξε με περιέργεια, καθώς τήν πλησίασαμε.

Μείναμε πέντε χρόνια άρραβωνιασμένοι. Ο Πέρου ήταν φτωχός, μά περήφανος. Για κανένα λόγο, δεν ήθελε να ξεαρτάνει από τή θεία μου. Συνήθως, δεν άρέσει σήμερα μία μακριά μνηστεία στους άνθρώπους. Μά ή δική μας ήταν ή εύτυχέστερη πού θά μπορούσε κανείς να φαντασθί. Και όταν έπειτα παντρευτήκαμε, ή εύτυχία μας συμπληρώθηκε. Ποτέ ίσως άλλοτε μία γυναίκα δεν άγαπήθηκε με τόσο πάθος, με τόσο παραφορά όσο εγώ, ποτέ ο έρωτάς τής δεν βρήκε ως άναπαύδα τόσο έρωτα.

Πήγαμε στή Βενετία, κι' έργασθήκαμε εκεί. Λέγω «έργασθήκαμε», γιατί ήμουν ο σύντροφος τού συζύγου μου... ο συνεργάτης του, ο κριτικός του, ή έμπνευσίς του. Α! Θά μού μείνουν άδέχαστες για πάντα ή μέρες εκείνες πού ζήσαμε μαζί στήν ώρασι πού τών καναλιών. Ο Πέρου κέρδιζε τώρα, ό,τι χρειαζόταν για να κάνει άνετη τή ζωή μας. Οι καλλιτέχναι εκφραζόντουσαν γι' αυτόν με ένθουσιασμό, οι πίνακές τού άγοραζόντουσαν γρήγορα. Και επάνω απ' όλα, άγαπιόμαστε. Α! Πόσο άγαπιόμαστε!...

Ένας χρόνος πέρασε έτσι, σάν δνειρο. Και μία μέρα, έπεσα άρρωστη από τύφο. Μία τρομερή άγωνία κυρίευσε τότε τόν Πέρου. Ίκέτευε, με δάκρυα σά μάτια, τούς γιατρούς να τού δώσουν μία έλπιδα για τή ζωή μου, τόν όποιο εκείνοι δεν μπορούσαν να τού δώσουν. Μάλων, τόν άπαύο τού, πού με είχε πάει στή Βενετία, γιατί νόμιζε πώς ή Βενετία μού είχε κάνει κακό. Μεσάνυχτα όλόκληρη περνούσε καθισμένος σού προσκέφαλό μου, και με κύτταξε διαρκώς, με μάτια θαλά, γεμάτα ατελεισία.

Έμένα, με έκαιγε ο πυρετός. Διαρκώς σχεδόν, ήμουν βυθισμένη σέ ψευδαισθήσεις, έθλεπα τρομερούς εφιάλτες, παραμιλούσα. Ένα βράδυ όμως, είχα όλες μου τις αισθήσεις, έθλεπα και άκουγα καθαρά. Και τότε, άκουσα καθαρά τούς για-

